

[Udenrigsministeren]

med den nuværende tilstand, og det mener jeg vi alle sammen kan være.

Jeg har tidligere udtalt mig om neutronbomben, senest den 25. oktober, da jeg på regeringens vegne gav udtryk for vores bekymring over, at man nu er begyndt at iværksætte produktionen af dele til våbenet, men jeg har jo samtidig understreget den sammenhæng – og den sammenhæng bliver hr. Ib Nørlund altså nødt til at se tingene i – der er mellem fremstillingen af den slags våben og den almindelige vilje hos alle parter i våbenkapløbet til at begrænse deres rustninger og til at begrænse udviklingen af nye strategiske våben. Det nytter ikke noget, at man vil pille et enkelt våben ud eller en enkelt komponent i forsvarssystemerne ud. Man er nødt til at vurdere dem som et led i et hele, og det er også derfor, vi har sagt, at det, der er det bekymrende, ikke bare er, at man er begyndt at fremstille dele til dette neutronvåben, men det virkelig bekymrende er, at der ikke har været en forståelse f. eks. i Sovjetunionen for, at forudsætningen for, at noget sådant blev forhindret, var en imødekommenhed og vilje til gensidige våbenbegrænsninger.

Til hr. Bolvig skal jeg blot svare, at vi også er helt opmærksomme på de flygtningeproblemer, som især findes i Sydøstasien. Jeg vil godt på hr. Bolvigs opfordring undersøge, hvilke muligheder vi har for at bistå bedre, end vi gør, og jeg vil godt gå ind i en vurdering af, hvordan Danmarks bistand på dette område også forholder sig til, hvad andre lande gør, for jeg er ganske enig i, at det er en umenneskelig situation at lade tusinder af mennesker drive for vind og vejr uden mulighed for at finde et blivende sted. Det problem skulle vi være i stand til at løse, og det har jeg altså en positiv indstilling til.

Hr. Honoré beskæftigede sig en hel del med Mellemfolkeligt Samvirkes udenrigspolitiske orientering, og Mellemfolkeligt Samvirke er jo en privat organisation, så vi kan ikke fra regeringens side begynde at tage stilling til, hvad den private organisation skal mene. Vi kan selvfølgelig være optaget af, og vi kan være uenig med den, og jeg vil da godt sige, at vi er ikke enige med Mellemfolkeligt Samvirke i de synspunkter, den organisation giver udtryk for f. eks. i Zimbabwesagen. Den danske regering ønsker ikke kun at støtte en enkelt af de parter, der er i sa-

gen, men det, som Mellemfolkeligt Samvirke udfører for staten, er, at Mellemfolkeligt Samvirke administrerer en bevilling på 27 mill. kr., som går til udsendelse af frivillige, som derefter påtager sig opgaver, som er drøftet igennem med udenrigsministeriet. Det er en del af Mellemfolkeligt Samvirkes virksomhed, men den del af Mellemfolkeligt Samvirkes virksomhed, der består i produktion af politiske tilkendegivelser, er ikke en del, som regeringen kan eller vil tage noget som helst ansvar for.

Hr. Honoré rejste også spørgsmålet om de udtalelser, en dansk konsul i Lesotho er blevet tillagt i nogle dagblade. Jeg kan blot sige om dem, at det er klart, at danske officielle repræsentanter i udlandet ikke kan begynde at blande sig i det pågældende lands interne politiske forhold. Det er helt indlysende elementært. Jeg har forelagt de udtalelser, den pågældende er blevet citeret for, for ham. Vi har fået et svar tilbage, som jeg derefter har sendt til de pågældende aviser. Af det svar fremgår klart, at denne danske konsul i Lesotho skarpt tager afstand fra de udtalelser, han er citeret for.

Hr. Ib Christensen rejser – og det gør i og for sig hr. Niels Helveg Petersen også – spørgsmålet om EF-Parlamentets kompetence og dets beføjelser. Jeg kan da godt gentage her, hvad jeg har sagt i mit indlæg, at vi ønsker ingen traktatlige ændringer. Jeg er ganske enig med hr. Niels Helveg Petersen, når han siger, at det er ikke mangel på kompetence, der skaber problemer i EF. Hvis man ville anvende den kompetence, der var, hvis man var indstillet på at få det eksisterende maskineri til at fungere mere effektivt, hvis der var den fornødne politiske vilje i de enkelte medlemslande til at løse problemerne, ville EFs situation være langt mere tilfredsstillende. Men den gøres ikke mere tilfredsstillende ved at flytte om på kompetencen eller ved at give Fællesskabet mere kompetence. Det har vi givet udtryk for også i diskussionen om de tre vise mænd og deres opgaver eller eventuelle opgaver, at den danske regering ønsker ingen ændringer i de eksisterende traktater, i det traktatlige grundlag, og det vil sige, at det, Parlamentet kan få af beføjelser, det er de beføjelser, det kan få i kraft af traktaten.

Dér må jeg i øvrigt sige til hr. Ib Christensen: hvis man, som jeg har haft lejlighed til,